

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Najezdnicí.pdb

PDB Name: Najezdnicí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Najezdnicí

1. Platon

Pony se řítíl prostorem setrvačností, s vypnutými tryskami. Piksla na dvou vnitřních obrazovkách se z nezřetelného bodu změnila v obdélník a náhle se začala prudce zvětšovat. Osk cítil narůstající strach. Byl obklopen pachy, které ho dráždily až k zvracení. Zápach ze zbytků jídla. Čmoud ze škvířící se nehořlavé izolace kabelů. Pach zpocených těl Quentina a Tess, kteří, aby zahnali nervozitu, do sebe co chvíli bez výstrahy začali bušit. Jako zrovna teď.

Létali v těsném prostoru kabiny, naráželi do polstrování stěn a dlouhé vlasy za nimi vlály. Oba do pasu nazí, oblečení jen do spodních dílů bavlněných pyžam, kterých objevili hromadu v jakémsi zapomenutém skladišti na Atlantidě.

Jistě, pyžama – to byla věc, kterou Atlantis potřebovala ze všeho nejvíc. Všichni si je mohli obléct a uložit se k věčnému spánku.

Chvilími měl Osk strach, že ti dva blázni nenapravitelně poškodí ovládací zařízení ponyho – přetrhnou kabel, odtrhnou nějakou důležitou trubici nebo prokopnou počítač. Ale ta dvě mláďata se všem důležitým částem obratně vyhýbala.

Rány, které si zasazovala, nebyly předstírané.

Trináctiletý Poo si v koutku tiše hryzal nehty. I on cítil strach – ale ne z toho, co nastane. Byl to strach z mrtvých, strach z Campbellů, konzervovaných absolutní nulou, přivázaných zvenku na obšívku ponyho. Poo jediný slyšel jejich klepání a i přes třípalcový titanový pancíř k němu doléhalo volání.

Pojď! Pojď!

„Tak dost!“ zaječel Osk, ale nikdo si ho nevšímal. Šestnáctiletá Tess měla navrch – jednou rukou se chytla madla a druhou opěrky pilotního křesla. Takto dosáhla pevného uchycení v prostoru a patami tvrdě zatloukala svého o rok staršího bratra do výklenku u přechodové komory. Byli si podobní téměř jako dvojčata. Hezčí, dlouhovlasí, s okrouhlými obličejí, zvednutými nosy a plnými rty. Jistě, na rozdíl od Tessiny tváře ta Quentinova zarůstala měkkými, dosud neholenými vousy.

Osk chytil Tess za rameno a strhl k sobě. Zároveň odkopl Quentina, který po ní vyrazil. „Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Cožpak nevidíte, že je nejvyšší čas?“

„Jasněže – okamžitě přestaňte!“ přidal se Poo a hlas mu přeskočil. Právě prodělával pubertu. Mutoval.

Ve skutečnosti se nejmenoval Osk. Byla to přezdívka, kterou získal před deseti lety, když se jeho sestra v náhlém pedagogickém záchvatu rozhodla učit své děti německy. Záchvat beze zbytku skončil v průběhu třetí lekce – ale v té se vyskytoval jakýsi Onkel Oskar, strýček Oskar. No – a Osk byl jediným strýčkem Quentina, Tess a Pooa. Od té chvíle byl pro ně jediné Oskar. Osk.

Quentin a Tess prudce oddechovali a z vypracovaných prsních svalů jim odkapávaly kapičky potu. Ty se okamžitě měnily v slané kuličky a zvolna odplouvaly proti směru letu. Oba s pootevřenými ústy sledovali obrazovku. Tohle byl pro ně cizí, neznámý kontinent, přestože Platon byl stejná piksla jako Atlantis. Jenže oni Atlantidu nikdy nespátřili zvenčí.

Město mělo klasický tvar konzervy, na výšku dva a půl a průměr necelé dva kilometry. V databázi ponyho se Osk dočetl, že rotací kolem svislé osy piksly vzniká na vnitřním plášti přetížení asi tři čtvrté gé. Vchody do toho zařízení byly čtyři, ale Osk měl vážné pochybnosti, že velká zásobovací brána u „severního“ konce je ještě použitelná. Potom vyloučil oba vstupy na „horní“ i „spodní“ kruhové ploše. Ty byly jistě v pořádku, ale cesta jimi byla zdlouhavá, představovala použití zdviže, která by je po základně válce dopravila na vnitřní válcovou plochu. Jejich vpád musel být rychlý a překvapivý. Zbývala čtvrtá možnost – nouzová přechodová komora. Ta byla někde v jižní třetině. Osk polehoučku vyladil korekční trysky.

Quentin a Tess si přes pyžamové kalhoty oblékali těžké kosmické skafandry. Bohužel, přes veškerou snahu byly ve skladištích Atlantidy jen tyhle dva. Osk a Poo budou muset vakuem proskočit.

Poo si v koutě dál hryzal nehty. „Vstávej, vojáku!“ houkl na něj Osk a Poo, jako by se vytrhl ze snění, natáhl ruku po bojové kombinéze s mnoha poutky a úchytkami. Tess a Quentin už plnili vak zbraněmi. Revolvery typu COLT, vyrobené podle prastarého vzoru, který kdysi kdosi propašoval na Atlantidu z Matky. Campbellovské pneumatické samostřily. Poo sáhl pro svou zbraň, dlouhou, oboustranně broušenou čepel, nasazenou na násadě z rýče.

Ta zbraň, které říkal oštěpomeč, mu dodávala sílu. Jen ona byla s ním, když se vztyčil z polehlé trávy Atlantidy vstříc třem Campbellovnám, starším a zkušeným bojovnicím. Možná, že při pohledu do Poova dětského obličejí se v ženách probudily mateřské city a zbrzdily je. Každopádně Poo vyšel z nerovného střetnutí vítězně. Byl to důležitý obrat ve

válce – Wagnerů zbývalo jen sedm, z toho dva těžce zranění a Campbellů – těch bylo ještě nejméně patnáct.

Tessino tělo horní polovinou stále vykukovalo z pouzdra skafandru. „Hej!“ houkla na Osku. „Nekoukej se na mě tak. Ať se na mne tak nekouká!“

„Třicet minut do zahájení,“ řekl Osk a sklopil oči. Tessiny zjevné dívčí prsy ho čas od času přiváděly k tichému zoufalství. Čtyři týdny nemyté vlasy a vousy ho štípaly. Čtyři neděle se pořádně neumyl, stejně jako ostatní. Ukázalo se, že recyklační zařízení ztrácí vodu někam ven, a tak zásobami vody maximálně šetřili. Ještěže, usmál se, těch vlasů už tolik nemám.

Palubní počítač byl v téhle chvíli k ničemu. Museli se spolehnout na instinkt. Ale Quentin, Tess a Poo byli prvotřídní instinktivní zabijáci, jen proto se jim podařilo zastavit sérii zdrcujících vítězství Campbellů.

„Ted!“ zaječel Quentin a vrhl se do přechodové komory. Osk se mu podřídil, několika rychlými akordy do klávesnice zapnul brzdicí trysky a pak ho náhlá gravitace mrštila do křesla. Nestihl se přikurtovat, ale přetížení ho fixovalo spolehlivěji než nejlepší bezpečnostní pásy. Tess a Poo se jen tak vzepřeli mezi konstrukcemi kabiny. Obdivoval je: dělali to poprvé a šlo jim to dobře.

O čtvrt minuty později vypadl Quentin z přechodové komory s přísavkou v ruce. Plášť Platonu rotoval padesát metrů od něho a Quentin jej míjel rychlostí dvě stě padesát kilometrů v hodině. Mrštil tím směrem přísavku a ta našla cíl. Lano se napjalo a brzdy navijáku začaly podkluzovat. To byla pupeční šňůra, již byl teď pony spojen s pláštěm města. Přetížení uvnitř přesáhlo snesitelnou míru. Tess i Poo odlétli dozadu a s tupým plesknutím narazili do staříckého polstrování. Trvalo to dlouho, takových šest, sedm minut.

Pony se na okamžik zastavil a pak jej naviják začal přitahovat k městu. Obrovská masa Platona se otáčela dál svým tempem a rotace strhla ponyho, jako by lano bylo navijeno na obrovskou cívku. Tess a Poo přelétli kabinou na druhou stranu. Osk za nimi, narazil při tom do jedné z obrazovek. Ta zapraskala a naskočily na ní příčné pruhy. Ale přece se vzpamatovala a ukázala Quentinu, jak setrvačností letí dál a dál, vstříc modré tváři Matky, na níž právě začalo svítat. Osk byl upoután na mnohem tenčím laně podružného navijáku. Brzdy tohoto navijáku byly nastaveny volněji, aby přetížení neudělalo z Quentinu uvnitř skafandru krvavou kaši. Když se ocitl v nulovém bodě, za kterým se lano začalo navíjet, nacházel se asi čtyři kilometry od ponyho. Ohlédl se po městě a rozeřval se hrůzou. Město tam nebylo. Platon, stejně jako ostatní satelitní města, byl z povrchu Země (kterou obyvatelé Atlantidy nazývali Matka) viditelný jako protáhlá světelná skvrna – ale při pohledu standardním loveckým dalekohledem byl zřetelný jeho pixlovitý tvar. Toho kdosi využil a umístil před město veliký holografický obraz. To, co Quentin uviděl, byla obrovská konzerva s červenou a žlutou etiketou, na které bylo napsáno:

PEDIGREE-PAL

Zatímco se Quentin vracel, potýkala se Tess s uzávěrem přechodové komory města. Dveře se otevíraly velikým kolem o průměru jednoho metru a nechtěly si dát říct. Zdálo se, že je nikdo nepoužil od doby, kdy bylo město dostavěno a zkolaudováno – a to už bylo hodně přes sto let. Nakonec, po řadě úderů těžkým kladivem, se kolo přece jen dalo do pohybu.

Zbývalo počkat, až druhý naviják smotá Quentinovo lano, netrvalo to ani deset minut. Pak Quentin společně s Tess začal zajišťovat Oskův a Pooův přestup. Na nestejněměrné keramické desky vnějšího pláště města, rozbrázděné rýhami po mikrometeoritech, upevnili příchytky tunelu z kovové plachtoviny. Uvnitř tunelu pak Tess do poslední kapičky vylila z kanystru tekutý kyslík.

Quentin stiskl páku plamenometu. Jazyk ohně olízl stěnu města, nejdříve neochotně, ale jak se kyslík vypařoval, přecházel v bílou zář. Keramit, vyrobený ze surovin vyrvaných z těla Měsíce, zasténal tím náhlým skokem teploty. Vnitřek tunelu hořel. Quentin a Tess se ve skafandrech podobali dvěma archandělům uprostřed ohnivé zkázy Světa. Osk a Poo, navlečení do dlouhých beraních kožichů, čekali v přechodové komoře ponyho. Osk věděl: teď nastane okamžik pravdy. V Tunelu bude pořád ještě zima. Takových minus padesát.

Bál se zimy. Měl z ní hrůzu od chvíle, kdy Campbellové záměrně poškodili klimatizační systémy Atlantidy a Oskova žena a jeho dvě malé děti zemřely na podchlazení.

Dveře se otevřely. Osk a Poo se s řevem vrhli do tunelu. Všechn kyslík už vyhořel a vakuum jim vysálo dech zpod žeber. Z očí se jim vypařovala vlhkost, byl to zvláštní a velmi nepříjemný pocit. Vepředu zíval nouzový východ a oni jím prolétli.

Tess uzavírala vnější dveře přechodové komory a Quentin otevíral vnitřní. Bylo to jen tak tak, Osk už objímala ledová ruka Smrti. Z náhlého ochlazení mu znečitlivěly prsty a ztuhla krční páteř. Doufal, že to přejde.

Pak utíkali dlouhou chodbou, která procházela tlustým pláštěm města. Prorezivělé pláty duněly pod jejich kroky, nahoře tu a tam zablikalo nouzové světlo. Znamenalo to, že město si jich všimlo. U dveří dovnitř se zarazili a pomohli Quentinovi a Tess vyprostit se z objetí skafandrů. Sourozenci zůstali v pyžamových kalhotách a na těla si natáhli improvizované neprůstředné vesty.

Rozrazili dveře a...

Žádné ozbrojené komando. Nikdo je nečekal. V dohledu žádná stavba. Žádný projev lidské činnosti. Hustá tráva se vlnila ve vánku a zářivka, podlouhlé pseudoslunce v ose otáčení města, konejšivě hřála. Vzduch byl plný lehoučkových vůní, uklidňujících, příjemných.

O kus dál se na vetřelce dívala přežvykující kravka. Zvíře neznámé, na Atlantidě byly zavedeny ovce. Vzduchem zakličkoval jakýsi okřídlený tvor a usadil se na větev košaté jabloně, vyrůstající opodál z podlahy města. Vlnící se tráva, skupinky stromů, skvrnky dobytčat v dálce.

Quentin se zadíval na sedícího ptáka. „Vlaštovka,“ vydechl udiveně. „Hmyzožravec!“ Ornitologie byla jeho koníčkem. Znal stovky ptáků, pochopitelně jen z obrazovky počítače.

Osk se zachvěl. Hmyzožravec! Cožpak se tady někomu povedlo vybudovat biosféru druhého typu, s hmyzem a predátory? „Třeba je to mutant a živí se semeny travy,“ řekl. „Jdeme.“

Šli vysokou travou, po mírné spirále napříč městem. Vnitřní plášť města měl obvod přes pět kilometrů, kolem dokola se dalo přejít ostrou chůzí za hodinu. Krajina byla stále táž. Stromy. Býložravá zvířata. Jen jednou narazili na zvláštnost – oblast, v níž divoce rostly brambory a zplanělý ječmen. Oblaka kolem zářivky se co chvíli měnila v drobný teplý déšť. Vlhkost pak zase stoupala vzhůru, shromažďovala se v podélné ose, kde vládl téměř stav beztláku. Nahromaděná vodní pára byla periodicky sfoukávána níž, kde kondenzovala a snášela se dolů.

Došli k potoku. Tekl, proudil, což znamenalo, že někde pod podlahou jsou stále v provozu pumpy. Děti ze sebe strhaly oblečení a vrhly se do uměle vytvářených vírků. Smývaly ze sebe špinu a dychtivě pily. Osk stál na břehu, zkušenost ho nabádala k opatrnosti. Pak přece jen svlékl špinavou, propocenou kombinézu a vlezl do vody. Chladivé vlnky z něj vymývaly strach i zlé vzpomínky. Po chvíli vylezl na písek v malé zatočině, nastavil záda paprskům pseudoslunce a usnul.

„Vstávej, Osku! Někoho máme!“

Vymrštil se a chvatně skočil do kombinézy. Neznámý, kterého děti vedly pod zbraněmi, byl vysoké postavy, držel se zpříma a z dálky na něm nebylo nic zvláštního. Zato zblízka... Ten muž byl starý, prastarý. Tvář měl svaštělou jako jablko, zapomenuté v bedně na náradí. Na sobě měl původně snad bílou, ale nyní zašle šedivou tuniku.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se Osk mechanicky, tónem, jakým vyslychal zajaté Campbely. Stařec jen pocukl rty v pobaveném úsměšku. V závějích vrásek to ani nebylo znát.

„Mám tomu hajzlovi prostřelit nohu?“ rozječel se Quentin. Na Campbely to obvykle platilo. Ale Osk odmítavě zavrtěl hlavou. „Rozumíš, na co se tě ptám?“ zeptal se pomalu a zřetelně. „Mluvíš univerzálem?“

„Ostatní – to jste vy čtyři,“ řekl stařec. Hlas měl hluboký.

„Co to znamená – my čtyři? Řekni nám, kde jsou ti, co tu s tebou žijí!“

„Nejsou tu,“ rozvlnil stařec záhyby tváře do úsměvu. „Odletěli.“

„Odletěli? A kam?“

„Na Zemi. Když začala válka.“

„Na Zemi začala válka? A kdy?“

Stařec se smál. „Válka začala před nějakými čtyřiceti lety, chlapče. To ty si nemůžeš pamatovat. Ale vědět bys to mohl.“ Říkal Oskovi „chlapče“, přestože tomu bylo už šestatřicet let. Pozemských.

„To znamená, že ty tu žiješ už čtyřicet let sám? A proč jsi neodešel do války?“ zeptala se Tess a vzápětí se rozhořčila:

„Ty jsi zradil svůj klan!“

Starý muž zavrtěl udiveně hlavou. „Co vy jste vlastně zač? Ze Země jste nepřišli a o válce také nic nevíte... Vy jste přilétli z Atlantidy – nebo ze Zephyru!“

„Potřebujeme hélium,“ řekl Osk. „Hodilo by se nám pár kosmických skafandrů. A úplně nejradši bychom získali nějaký menší raketoplán.“

„Jasněže – hélium!“ nechtěl zůstat stranou Poo.

„Co se to stalo tam u vás – na Zephyru nebo na Atlantidě?“ zahřměl stařec a Osk se mimoděk přikrčil. Taková autorita ze starého muže vyzařovala.

„Měli jsme tam svoji vlastní válku,“ polkl nejistě.

„Svoji vlastní... a proč?“

„To oni začali... Campbellové. Říkali, že jim ubíráme místo.“

„Campbellové? A vy jste kdo?“

„Ehhh... Wagnerové.“

„Osku,“ řekla Tess. „Už se s ním vybavuješ dost dlouho. Ustup, já ho zastřelím,“ Soudě podle intonace si taky nebyla moc jistá.

„Mladá dámo,“ usmál se stařec. „Chtěla jsi vědět, proč jsem neodešel na Zem. Proč jsem zůstal tady. Chceš, abych ti to řekl?“

„Jistě, vysyp to ze sebe. Ale nezdržuj. Spěcháme.“

„Jasněže –spěcháme!“ kuňkl Poo.

„Zůstal jsem, abych zachránil tohle město. Vy jste první, kdo sem po čtyřiceti letech přišel. Rozumíte? Stačí rok a tady ten maličký svět zpustne. Stane se něco nepředvídaného, co naruší ekologickou rovnováhu. Přemnoží se zvířata a spasou všechnu travu. Přemnoží se ptáci a sezobají všechna semena. Přemnoží se včely...“

„Vy tady máte včely?“ vpadl mu do řeči Quentin.

„I včely. A plno dalších tvorů. Za ty dlouhé roky se mi podařilo vytvořit biosféru druhého typu. No, není moc stabilní... Vy se tady chcete usadit?“

„Ne,“ řekla Tess. „Náš domov je na Atlantidě.“

„Tak vidíš. A já – já Platona neudržuju pro nějaké Campbely, nebo Wagnery. Hlídám ho pro lidi – pro jakékoliv lidi, kteří tu budou chtít bydlet. Možná, že za patnáct let sem pošlete žít své děti. Mimochodem – kolik vás na Atlantidě žilo?“

„Obvykle tak sedmdesát, osmdesát,“ řekl Osk. „Ale před válkou s Campbely tam bylo ke třem stům duší.“

„Nerozumné,“ podotkl stařec. „Navíc, když kousek od vás byl úplně prázdný Platon. A kolik vás zbylo?“

„Čtyři. My čtyři. Tihle tři jsou sourozenci, děti mé sestry.“

Stařec chvíli mlčel. „Rozumím,“ řekl pak. „Vy nepotřebujete ani hélium, ani raketoplán. Chcete znovu osídlit vaše město. K tomu vám chybí ženy. Pro ně jste se vydali napříč vzduchoprázdňem. V čem že jste to přilétli?“

„V tahači velikosti F.“

„Pony? Ty znám, byly spolehlivé. Ale stejně máte odvalu. Můžu vám dat pár zásobníků s héliem a myslím, že tam zbyly ještě dva nebo tři skafandry. Vyberte si nástroje, které se vám hodí. Ale výsadkový člun – ne, nezbyl tady žádný.“

Osk nerozhodně přešlápl. „Vydali jsme se na cestu zbytečně. Ale ona,“ kývl k Tess. „může mít děti a my všichni jsme její příbuzní. Mohl bys nám pomoci alespoň s tímhle?“

Stařec se klokotavě rozesmál a smál se dlouho. „Ne,“ vypravil ze sebe mezi záchvaty smíchu. „Teď už ne. Měli jste přijít před nějakými dvaceti lety.“

„Poradím vám,“ řekl, když ho smích přešel. „Zkuste Coda 3.“

„Codu! Víš, jak to tam vypadá?“

„Ještě před třiceti lety jsem sledoval jejich vysílání, měli vlastní televizní stanici. Snažili se zůstat mimo válku, ale Coda byla příliš velká a vlivná. Jeden čas sloužila jako azyl pro bohaté uprchlíky, ale pak schytala tři nebo čtyři torpéda. Větší část z ní je teď mrtvá, ale vysílání odtamtud občas zachytávám i teď. Samozřejmě, jde o hlášení automatů. Ale není vyloučeno, že v některých kapsách stále přežívají lidé.“

Osk potřásl hlavou. „Vydali jsme se na dlouhou cestu. Delší, než jsem si myslel...“

2. Coda 3

Coda 3 byla obrovská zhroutená pavučina, klubko nosníků, schodišť, estakád, předsunutých obytných bloků. Zhruba jedna třetina byla odseknuta klikatými trhlínami a s celkem ji spojovalo jen několik liniových konstrukcí. Nejdelší úhlopříčka Cody měřila více než osm kilometrů. Kdesi v té zmrštině blikalo fialové světlo. Pony se vznášel ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů od tohoto monstra. Tentokrát žádný rychlý útok, ale pomalé kroužení, jako když se sup přibližuje k mršině tygra.

Quentin jemně ladil vysílačku, až na obrazovce konečně naskočila tvář starce z Platonu. Okamžitě přes ni přeběhlo příčné zrnění.

„Dědečku,“ řekla Tess. „Něco tam bliká.“

„Jasně,“ přidal se Poo. „Něco tam bliká!“

„Je to pravidelné blikání?“ zeptal se stařec.

„Ne. Chvilí to srší, pak ne, potom tři výboje a tak dál. Žádná pravidelnost. Sledujeme to už pět hodin.“

„Nevšímejte si toho,“ řekl stařec. „Našli jste přistávací plochu?“

„Jo, máme ji před sebou, na druhé obrazovce,“ odpověděl Osk.

„Tak do toho,“ vybídl je stařec. „Dva nebo tři raketoplány by tam mohly být – ale neberte nic většího než třídu E. Ty velké žerou moc hélia a nedokázali byste je na zpáteční cestě ubrzdít.“

„Tak jo,“ pootočil Osk regulaci trysek. Pony se pohnul a stařec vypadl z příjmu.

Masiv Cody 3 narůstal a rozpadal se na další a další úrovně nestejnorodých fraktálů. Coda 3 byla kdysi oprávněně započtena do seznamu takzvaných sedmi vesmírných divů. Její lomené plochy zářily luminiscenčními barvami, které se při pohledu ze Země skládaly do loga Techniky Vítězné. Nerotovala, gravitace uvnitř sektorů byla vytvářena pulzujícím magnetickým polem.

Teď už bylo město sotva víc než hromadou kovového, plastového a keramického šrotu. Přístav orbitálních plavidel byl v místě, kde měla Technika ústa. Z původního nápisu PORT CODA nahoře zbylo už jen pár písmen.

Pony prolupl energetickou clonou do přístavu. Ocítli se v naprosté tmě, jen vstupním portálem sem prosakovalo matné světlo několika hvězdiček. Pony zlehka dosedl na přistávací plochu. Zde už panovala slabá gravitace. I vakuum už bylo vakuem jen zčásti. Štíty ponyho zasténaly, jak teplota kolem prudce stoupla o nějakých sto stupňů Celsia, tedy asi na mínus sto padesát.

Tentokrát už byly vesmírné skafandry pro všechny. Výškobrtali z přechodové komory a Quentin rozškrtl magnéziovou pochodeň.

Obrovská prostora je ohromila. A bylo to prázdné. Dole, nahoře i po stranách keramické pláty. Jen vzadu nějaké kontury. Rozběhli se tam.

Nikdo z nich to nepřiznal, ale vždy, když další pochodeň dohasínala, pocítili úlevu. Tma byla jejich přítel. Jejich svět se dal přehlédnout z jednoho konce na druhý a tahle obudně velká prostora jim brala dech.

„Zdá se, že máme kliku,“ řekl Quentin, když dorazili až na konec. Pod křídly raketoplánu třídy DELTA se tam choulily dva otřískané trajlery. Ty pochopitelně křídla neměly, protože nebyly určené k letům v atmosféře. V jednom z křidel raketoplánu se táhla dvojité řádka roztržených otvorů o velikosti polévkové mísy. A kousek stranou stydlivě postávalo elegantní vozítko kapkovitého tvaru s krátkými tupými křídly.

Všechny je okouzilo. Bylo pomalované zeleně a modře, dvě vypouklá okna vypadala jako legrační oči. Na obou bocích se táhl červený nápis DER KOLIBRI.

„Náhoda přeje připraveným,“ vzal Osk za kolo přechodové komory toho drobečka. Kupodivu se otáčelo docela hladce. Osk udeřil pěstí do pláště Kolibříka a ozvalo se zvláštní třesnutí.

„Plast,“ poznamenal Osk do mluvítká interkomu.

V kabině se automaticky rozžalo osvětlení. Vnitřní prostora byla téměř dvakrát větší než v pony. Vpředu, pod okny, byla dvě velká pilotní křesla a pň každém boku po dalších čtyřech. Mezi okny pilotní pult a nad ním tři ztemělé obrazovky. Přes největší z nich čas od času přeběhla zelená jiskřička.

„Ono to funguje,“ vydechla Tess. Mimoděk sáhla těžkou rukavicí do klávesnice řídicího počítače. Na obrazovkách se rozblíkal nápis. SYSTÉM PŘIPRAVEN!

POZOR! NÍZKÁ TEPLOTA V KABINĚ! NESUNDÁVEJTE OCHRANNÉ OBLEKY!

ÚSPORNÝ PROGRAM ZRUŠEN! ZÁKLADNÍ FUNKCE OŽIVENY! MIKROKLIMA BUDE VYTVOŘENO ZA 176 MINUT!

„To je jak hlavní výhra v loterii,“ vydechl Osk.

„Co je to loterie?“ zeptal se Poo.

„Nevím. To říkala moje babička, když se jí něco podařilo.“

Osk se malíkem probíral v blocích obslužného programu. „Tuhle hračku by dokázal řídit i kojenec. Palivové nádrže jsou plné ze tří čtvrtin. Vypadá to, že bude trvat pár hodin, než všechny systémy naběhnou.“

„Takže to tu na nás počká,“ řekl Quentin rozhodně. „Nepřišli jsme sem obdivovat nějaký třicet let starý křáp. Jdeme.“

„Jasně že jdeme!“ vypískl Poo.

Úseky relativně volné trasy se střídaly se zhroucenými schodišti, zřícenými konstrukcemi a přetřhanými kabely, tlustými jak Oskovo stehno. Uzlové body městského komunikačního systému byly zataraseny následky dávné paniky – malíčkými dopravními prostředky, zavazadly, tu a tam i mrtvolami, mumifikovanými mrazem.

Ještě zvláštnější to bylo s gravitací – kolísala od nuly do nějakých 1,3 g a jednotlivé její úrovně se střídaly skokem, bez jakékoliv zřejmé logiky. Cesta byla obtížná. Osk, Quentin, Tess i Poo stále zůstávali v kosmických skafandrech, v nichž byl pohyb v místech s gravitací větší než půl g fyzicky velmi náročný. Nechtěli si to přiznat, ale deptaly je obrovské rozlohy – trhlínami mezi patry bylo vidět rozervané trosky do vzdálenosti mnoha set metrů. Ano, bylo vidět, protože vnitřek města byl dobře osvětlený jakýmsi systémem, rozvádějícím sluneční světlo.

Putovali asi dvě hodiny a podvědomě vyhledávali směr, ve kterém byla gravitace stabilnější a blížila se optimální hodnotě 0,8 g. Byli unaveni a také ještě nikdy nezkoušeli výdrž vyvíječů kyslíku ve skafandrech po tak dlouhou dobu. Kolem už nebyl mráz, ale teplota kolísala mírně nad nulou Celsia. Byl to Quentin, který první shodil průhlednou přilbu a zhluboka se nadechl. Atmosféra byla v pořádku, jen lehce páchla po elektrických výbojích.

Tato část „města“ se snažila napodobit ulice opravdových měst dole na Zemi. Vozovka měla šíři asi dvacet metrů, gravitace vycházela z ní. Po stranách se do výše osmi až deseti pater tyčily budovy a strop nahoře měl modravou, jakoby rozostřenou strukturu. V přízemních traktech se většinou nalézaly obchody, hologramy půvabných žen a mužně vyhlížejících mužů propagovaly hygienické zboží a módní doplňky.

Uprostřed důležité se tvářící křižovatky se rozrůstala tráva. Bylo znát, jak bojuje o každý centimetr asfaltu a jak se rok za rokem blíží k zástavbě – ale mezi ní a domy byl stále ještě několik metrů široký pás. V hustém porostu se občas mihl stínek drobného zvířátka. Pod cedulkou „Jupiter boulevard“ byla tabule se zvláštním obrazcem.

„Co to je?“ zastavila se Tess pod tabulí.

„To je...“ zamyslel se Osk, „– to je mapa! Mapa téhle části města. Podívejte – tady jsme, tohle je Jupiter boulevard a na něj kolmá Chrysantema street. Co dál je tady z důležitějších objektů? Nemocnice, o dva bloky dál. Supermarket Europe, podle názvu zřejmě nějaké obrovské obchodní středisko.“

„Co to je – obchodní středisko?“ zeptala se Tess.

„To je veliký obchod. Jsou tam oblečení, potraviny, nástroje. Ovšem musíš mít u sebe peníze, kterými za ty věci zaplatíš. Jinak nedostaneš nic.“

„Peníze?“ zeptal se Quentin. To slovo mu bylo povědomé.

„Jistě, peníze. To jsou takové potištěné papírky. Ale my je nepotřebujeme, protože tu není nikdo, kdo by je po nás chtěl. Vezmeme si, co budeme chtít.“

„Nějaké oblečení,“ otfásla se Tess. Během řeči se vysvlékli ze skafandrů úplně a Quentin i Tess, oblečení jen do pyžam, se třáslí chladem. Teplota nebyla vyšší než plus deset Celsia.

„Támhle se podíváme,“ ukázal Osk k reklamnímu poutači, na němž byla žena v přiléhavé lesklé kombinéze s hadí kresbou. Obchod pod reklamou nabízel méně než sliboval – v posledních měsících života města byl dovoz ze Země přerušen a obchody se postupně vyprazdňovaly. Přesto tam Quentin a Tess našli pár kousků oblečení – metabavlněné mikiny a džíny a ošklivé vesty z hrubé protoplastikové příze s mnoha kapsami, které jim připadaly velmi krásné. Nadešel další problém – hlad.

S jídlem to bylo mnohem horší. Po prohlídce několika dalších obchodů našli pod jedním pultem deset krabic vakuově balených sušenek a konzervy s planktonovými očky. I po třiceti letech to bylo požitelné.

„Nezdá se mi,“ říkal Osk mezi sousty, „že by tady někde byli lidé. Museli bychom najít jejich stopy. Nevadí. Máme dost času na prohlídku celého města. Určitě je v něm plno takových obyvatelných kapes, jako je tahle. Zásobíme se jídlem. Já zajdu do toho supermarketu. Quentine, ty půjdeš do nemocnice a zjistíš, co a jak tam je.“

„Do nemocnice? Co tam můžeme najít? Nechce se mi chodit do nemocnice.“

„Jasněže,“ přisadil si Poo. „Nechce se nám chodit do nemocnice.“

„Ty a Poo, Quentine,“ řekl tiše a zřetelně Osk, „vy dva půjdete do nemocnice. Podle mapy je to ještě větší barák než supermarket. Taková nemocnice má určitě někde skladiště nacpané jídlem. Obvazy a tak. Vitamínové tablety – sníš je a nemusíš se piplat s pomeranči.“

„Jdi si tam sám,“ vybuchl Quentin. „Jdi si sám do nemocnice. Já se taky chci podívat do toho superobchodu!“

Nebylo nic snazšího, než aby všichni čtyři šli nejdřív do obchodu a pak do nemocnice. Ale tohle byla chvíle, ve které se mladší samec poprvé vzepřel. Začátek boje mezi starým a novým vůdcem tlupy. Osk pohnul ramenem a vyslal sevřenou pěst dopředu.

Rána nebyla silná, ale přesto Quentinovi rozrazila rty. K rozrazení rtů není zapotřebí velké razance.

Byli tím překvapeni oba, Osk i Quentin. Chlapec si otřel hřbetem ruky ústa a zadíval se na krvavou čmouhu.

„Já klidně můžu jít do té pitomé nemocnice,“ řekl zajíkávě, ačkoliv se snažil o drsný tón. „Já klidně můžu!“

„Jasněže,“ vypískl Poo. „My klidně můžeme.“ Přehodil si svůj oštěpomeč přes rameno a otočil se k odchodu. Quentin udělal pohyb, jako by ho chtěl zadržet, protože záležitost nebyla ještě s Oskem vyřízena. Ale pak z hromady skafandrů vybral pneumatiký samostříl a zamířil za Pooem.

Osk prudce oddechoval a měl nepříjemný pocit. Adrenalin se proháněl jeho krevními řečišti, burcoval svaly k pohotovosti, ale ty nedostaly příležitost uvolnit napětí. Osk věděl, že to bylo špatně. Neměl Quentina uhodit. A pokud už se stalo, měl záležitost dotáhnout až do konce.

„Pojď“, řekl dívce a při pohledu do její tváře pochopil, že nebojuje s Quentinem, ale proti všem třem sourozencům. To poznání ho naplnilo strachem.

„Pojď“, řekl a svůj plamenomet nechal v hromadě skafandrů.

Supermarket Europa byla ohavná rozkynutá budova, postavená v jaksi přeslazené napodobenině antického slohu. K jedinému vchodu, lemovanému tlustými korintskými sloupy, se vystupovalo po širokém schodišti. Nad schodištěm visel zhaslý neonový nápis: SUPERMARKET EUROPA VÁS VÍTÁ. A pod ním o něco menší: TATO BUDOVA JE V PÉČI BEZPEČNOSTNÍ AGENTURY KERBEROS. Po straně postával usměvavý klifton ve slušivé černé uniformě a desetihranné placaté čepici, ruce založené za zády. Tess k němu přistoupila a dotkla se ho.

„Je to jen figurína“, řekla. Vypadal tak opravdově.

V prvním patře byly nalevo potraviny a napravo luxusní oblečení. Zboží vypadané z poloprázdných regálů, ale žádný přehnaný nepořádek. Stupeň zásobení, který se před pětatřiceti lety jevil obyvatelům Cody jako průvodní znak naprosté nouze, připadal Oskovi a Tess jako projev neskutečného bohatství. Tolik konzervovaných potravin! Od šťáv a džusů v krabicích z kovové fólie, přes vakuová balení nejrůznějších sladkostí až po konzervy se sojovým masem, extrahovanou fazolovou bílkovinou a výjimečně i se skutečným masem.

Osk otevíral jednu plechovku za druhou, jedl a jedl, pil a pil. Všechno bylo požitelné. S balíčky v hrsti procházel obchodem a hledal stopy lidí, které by vypadaly čerstvě. Až se mu nechtělo věřit, že tu nikdo nezůstal – v takovéhle kapse by se dalo přežít, žít se konzervovanými potravinami, pokoušet se o jídla z té trávy na náměstíčku i o chov zvířátek (patrně krysy), která v trávníku žila. Přemýšlel o tom.

Tess si v opačné části patra prohlížela figuríny, oblečené do bělostných, růžových a modravých svatebních šatů. Až se jí dech tajil nad takovou nádherou. Takovéhle oblečení znala jen z obrazových záznamů. Pokud si mohla vzpomenout, ženy v Atlantidě chodily oblečené v zelených nebo modrých montérkách z ovčí vlny, zabarvených černými maskovacími cákanci.

Dotýkala se těch šatů, lehce, opatrně, jako by se bála, že se při silnějším stisku rozpadnou. Tam ji po dlouhém hledání našel Osk s balíčky v náruči.

„Co to je?“ vydechla Tess. „V čem jsou to ty ženy oblečené?“

„To jsou svatební šaty“, poučil ji Osk.

„Svatba – to je když se muž a žena dohodnou, že spolu budou mít děti?“ Tess znala už jen křehká příměří a válku. Byla příliš mladá na to, aby pamatovala dobu míru.

„Svatba“, řekl Osk, „je rituál, při němž si muž a žena navzájem slibují, že si budou celý život dobrými partnery.“

Zabolelo to. On, Osk, ještě zažil pár opravdových wagnerovských svateb. Jedna z nich byla ta jeho.

„Nech to být, Tess. Máme moc práce.“ Ale dívka si ho nevěšmala. Roztrásala volánky šatů, rovnala krajky i pentličky.

Osk pokrčil rameny. Našel si v regálu vak z impregnovaného plátna, který sloužil k přepravě obleků. Oskovi se líbil – byl velký a zdálo se, že se do něj vejde hodně věcí. S vakem vystoupil do dalšího patra.

Oddělení pro kutily – pilky, vrtáčky, frézky, automatické šroubováky. Bohužel, většina z těch věcíček byla na bateriový pohon a z většiny baterií už dávno puklými stěnami vytekl elektrolyt, rozežral kov i metaldehydové povrchy nábytku a pak se vypařil. Osk hledal akumulátory, které by byly použitelné a dokonce i tři našel. Elektrickými i mechanickými nástroji si naplnil vak více než do poloviny.

Už teď si připadal jako ve zvlášť nádherném snu. Ze skleněné vitríny vytáhl kufr s multifunkční vrtačkou, která se ze všeho nejvíce podobala lehkému kulometu. Dokonce měla i ramenní opěrku. Do hlavičky se dalo zasunout cokoliv – vrták, pilka, brusný kotouč. Kufrík byl řešený tak, že se mohl změnit v ponk a zařízení se dalo použít i jako frézka. Na vnější straně přepravního kufru si Osk přečetl nápis:

ARIADNÉ. DOKONALÝ NÁSTROJ PRO VÁS. TESTOVÁNO PRO PRÁCI V KOSMICKÉM PROSTORU.

Osk do boku vrazil akumulátor, jako se zaráží zásobník do automatické zbraně. Stiskl ovládací knoflík a vrtačka se tiše rozbzučela.

V té chvíli se odkudsi z prostoru ozvaly tři tlumené údery gongu, každý v jiné tónině. Po nich zahovořil sladký ženský hlas: „Výbrali jste si pracovní soupravu ARIADNÉ. Výbrali jste si dobře. Je to nástroj opravdového muže. Před tím, než odejdete z našeho supermarketu, předložte, prosím, svou kreditní kartu k odečtu do otvoru v turniketu.“

Osk se rozhlédl jako zaskočené zvíře. Kde má zbraň? Nechal ji hloupě na náměstíčku u skafandrů! S poloprázdným vakem v jedné a s vrtačkou v druhé ruce vyrazil k východu.

„Tess!“ zaječel. „Něco se děje!“

Rozběhl se ke schodišti. Pak si uvědomil, že se figurína černě oblečeného kliftona pohybuje. I výraz v plastikovém obličejí se změnil – z přátelského v přísný.

„Neee... zaplatil jste vyyy...braně zboooo...ží“, zazněl z oblasti hrudníku figuríny mužný hlas. „Vloooo...žte svou kreee...ditní –“

Ale to už Osk s řevem vrazil roztočený vrták do kovoplastického těla. Kov, testovaný pro práci v kosmickém prostoru, narazil na karbonitový krunýř, testovaný na zásah kulky z těžkého revolveru. Z hrudi figuríny vytryskly jiskry. Pak Osk ztratil vědomí.

Za dveřmi nemocnice se rozbíhaly dvě bílé vykachlíkované chodby. „Hele“, řekl Poo, „Šipka.“ Na dlaždicích byl nasprejovaný patvar, který se opravdu velmi podobal šipce.

„Bude tam překvapení,“ řekl Poo. „Něco pro nás.“ Byl v tom věku, kdy chlapci všude tuší ukryté poklady. Vydal se po šípce a brzy našel další. Quentin pokrčil rameny a loudal se za ním.

Šípky je dovedly k velkým bílým dveřím s nápisem HYBERNATION. A za nimi Quentin šeptem odprosil Oska.

Pod dvěma průhlednými poklopy spatřil dva spící lidi, muže a ženu. Oba se vznášeli v jakési vazké tekutině, oblečení do lehoučkových světlých obleků. Muž měl tvář zarostlou týdenními vousy a dlouhé, v týle stažené vlasy. A ona, spící kráska, byla nádherná. Běloška, ale v obličejí opálená. Kratičké blondáté vlasy vyčesané vzhůru, plné rty a na nich tajemný úsměv. Postavu měla, pokud mohl posoudit, vysokou a podobnou sochám řeckých bohyní z prastaré atlantidské učebnice historie.

„Pro ty, kteří přijdou,“ četl Poo vzkaz, napsaný chvatným písmem přímo na bílou desku stolku před hibernačními pouzdry.

„Tato sekce byla zasažena torpédem. Zdá se, že automaty rychle opravují trhlinu, ale za zdmi nemocniční budovy je už teplota kolem mínus šedesáti stupňů Celsia. Nedokážeme přežít tak dlouho, než se obnoví vnitřní atmosféra sekce. Svou drahou Alici i ostatní přátele jsem uložil do volných hibernačních kójí. Za deset minut usnu i já. Na jak dlouho? Na měsíc? Na sto let? Vás, kteří nás najdete, prosím: oživte nás. Návod k obsluze hibernačních pouzder přikládám. Děkuji vám. Podepsán: Frank Polanskí, občan Spojené Evropy, civilista, obchodník.“

Quentin zatajil dech. Ta kráska bude zase žít! Bude patřit jenom jemu! Vytrhl Pooovi návod k obsluze a položil prsty na tlačítka ovládacího zařízení hibernačního pouzdra. Chlad kapaliny uvnitř se přenášel až do nich a mrazil do prstů. Stisknout tlačítko s hvězdičkou. Pak to se srdcem. A dál už jen čekat. Návod byl doplněn instruktážními obrázky. Na posledním z nich vstával probuzený človíček s úsměvem na rtech z pouzdra. Vedle něho byl ještě obrázek nějakého zařízení, podobného kapotovaným nosítkům. „Pro obnovení tělesných funkcí je dobré použít OŽIVOVACÍ KOKON (dodává firma Medikit Ltd., Hannover)“. Skutečný oživovací kokon byl opřený hned vedle.

Oba chlapci s ústy otevřenými dokořán sledovali, jak kapalinou uvnitř pouzdra probleskují modravé jiskry. Pak kapalina odtékla a dívka se pohnula.

„Quente!“ probralo chlapce ze zadumání zaječení Tess, která vpadla do dveří. Byla oblečená do skafandru, jen hledí přilby měla pootevřenou. „Jsme v průšvih. Okamžitě se stahujeme.“

„Ticho!“ otočil se k ní Quentin a ukázal na hibernační pouzdro. „Probouzí se, nevidíš?“

„Co to je? Co to má znamenat?“ vyjekla Tess. Horní část pouzdra se odklopila a dívka uvnitř se pokusila posadit. Její dřívější klidný výraz byl ten tam, probouzení bolelo. Hodně bolelo.

„To je Alice,“ řekl Quentin a uchopil ji za ruku. Ta ruka byla studená jako tekutý dusík. „Vezmeme ji s sebou.“

„Osk je v bezvědomí!“ ječela Tess. „Něco ho napadlo! Někáký robot! Vypadá to, že ožívají místní bezpečnostní systémy! Musíme okamžitě pryč!“

„Pomoz mi s ní,“ řekl tiše Quent. „V tomhle ji doneseme do člunu,“ ukázal na oživovací kokon.

Nastrkali chabě se bránící Alici do kokonu a vyrazili na zpáteční cestu. Tess se ve skafandru obtížně pohybovala, chlapci drželi madla nosítek.

Osk ležel na trávniku, Tess ho předtím nastrkala do skafandru. Nad jeho tělem stálo torzo robotího kliftona – mechanické paže visely na kabelech a hadicích hydraulického systému, hlavu vůbec neměl.

„Jstee zaaa...tčen! Jstee zaaa...tčen!“ opakoval hlas z robotova hrudníku s jednotvárnou pravidelností.

„Do skafandrů!“ zavelela Tess a zaklapla hledí přilby. „Hned jsem zpátky.“

Rozběhla se o dvě ulice zpátky do supermarketu.

„Co je s Oskem!“ křičel Quentin do přilby, do mluvítká interkomu.

Tess ztěžka oddechovala. „Osk je v pořádku, jen je v bezvědomí. Ten panák stál před vchodem do obchodu a vůbec se nehýbal,“ vysvětlovala Tess. „Osk chtěl z obchodu odnést nějaké věci, a panák se dal do pohybu. Prý at’ Osk... zaplatí těmi... potištěnými papírky. Osk ho chtěl provrtat vrtačkou, ale ten robot ho omámil nějakým plynem. Ustřelila jsem mu ruce, víc s ním puška nesvedla.“

Schody do supermarketu brala po čtyřech. Uvnitř se jen otočila a než Quentin a Poo dopnuli skafandry, byla zpátky. V neobratných prstech rukavice svírala velkou nákupní kabelu. Tentokrát promluvil sloupek nad náměstím, ostře a energicky: „Mluví k vám policejní důstojník! Okamžitě odhodte zbraně a postavte se do řady s rukama nad hlavu –“ Nedopověděl, protože Quentin přelízl reproduktor jazykem plamenometu.

Osk byl už částečně při sobě, Quentin si přehodil jeho ruku kolem ramen a podpíral ho. Tess a Poo se chopili madel nosítek, na která naházeli zbraně a Tessinu kabelu. Zpočátku se jim šlo hodně těžce, ale teď už věděli, kudy jít.

Spěchali, hnáni panikou z hlasů, které je tu a tam z různých stran vyzývaly k odhození zbraní, nekladení odporu a podobně. Brzy se dostali do zón s částečnou beztíží. Cesta do hangáru přistaviště jim trvala necelé tři čtvrti hodiny. V dále uviděli modře a červeně blikající vznášedlo. Policejní výzva tentokrát zařvala přímo ze sluchátek interkomu. Byla nekompromisní. Vzdejte se nebo budete zničeni.

„Neumím řídit ten nový člun a Osk je k ničemu!“ přeřvával Quentin policejní hlas. „Rozjedeme ponyho a letadýlko vezmeme do vleku!“

„Jasně!“ ječela Tess. „Běž ponyho nahodit a my zatím vytlačíme mrňouse.“

Quentin táhl poloomámeného Oska k tahači, Tess a Poo nacpali kokon s Alici do přechodové komory Kolibříka. Pak se opřeli o jeho pestře omalovaný pancíř a tlačili ho blíž k ponymu.

Policejní stroj červenomodře blikal, vlastně z něj nebylo vidět víc, než to blikání. Varování, opakované se strojovou pravidelností a s hlasitostí na prahu bolesti je přivádělo k šílenství.

V kabině ponyho svlékl Quentin skafandr nejdřív sobě a pak Oskovi. Přikurtoval strýce k pilotnímu křeslu a fackami ho přiváděl k vědomí. „Prober se!“ ječel. „Rozjed’ ten kráp, nebo jsme všichni v hajzlu!“

Osk malátně položil ruce na ovládací klávesnici. „Ještě ne!“ křičel Quentin. „Ještě tu není Poo a Tess. Čekej až přijdou!“

Soukal se zpátky do skafandru, vstříc hlasitým policejním výzvám řinoucím se ze sluchátek. K nim se teď přidal i vysoký kolísavý tón.

Osk vlašně přikývl, jako že počká, a Quentin se už hnul do přechodové komory. V jedné ruce držel ocelové lano, v druhé emitor plazmy. Venku se srazil se sestrou a bratrem, kteří se jako šílení hnali do kabiny ponyho, aby ze sebe mohli servat ječící přilby.

Zahákovat Kolibříka bylo dílem okamžiku.

„Jedte!“ ječel Quentin do mluvítka interkomu a chytil se úchyty. „Sestřelím tu bestii!“

Vílačil pěst do nitra emitoru. Byl to přístroj, určený k zatmelování trhlín ve vnějších pláštích kosmických stanic, který před nějakými dvaceti lety jeden z Wagnerů upravil na zbraň tak hroznou, že nemohla být ve stísněném prostoru Atlantidy použita. Vlastně ji nikdo nikdy ani pořádně nevyzkoušel.

Pony se dal do trhavého pohybu, za sebou vlekl Kolibřika. Vedle Quentina dopadl na plášť tahače rudý bod – laserový zaměřovací paprsek policejního stroje. Quentin zachytil červenomodré blikání do mířidel emitoru. Pony sebou škubal a zrychloval.

Quentin stiskl tlačítko uvnitř zbraně.

Exploze. Zpětným rázem byl chlapec vržen dozadu. Mávl rukou a s trochou štěstí se zachytil za vlečné lano. Celý svět ztichl. Ano, policejní výzvy byly pryč.

Pony proltnul membránou PORTU CODA do volného vesmíru.

3. Atlantis

Rozvalovali se v kabině Kolibříka a byli poměrně spokojení, Osk proto, že ho už konečně přestávala bolet hlava z paralytického plynu, který proti němu robot použil. Quentin si nábožně prohlížel Alici, která setrvávala ve spánku. Tess listovala ve čtyřicet let starých módních žurnálech, které v kabině Kolibříka našla. Poo otevíral už třetí z ananasových konzerv ze zásob Kolibříkovy lednice. Zrychlení člunu vyvolávalo uvnitř přetížení asi jedné třetiny gé. Starého dobrého ponyho táhli za sebou.

„Necpi se tím,“ napomenul Pooa stařec z obrazovky. „Bude ti špatně.“ I on vypadal celkem spokojeně.

„Dědečku,“ přisunul Poo etiketu konzervy před oko snímáčního zařízení, které přenášelo obraz na Platon. „Nevíš, co je tohle za jídlo?“

„To je ananas,“ řekl stařec po chvíli přemýšlení. „Roste na stromech... nebo snad na keřích?“

„A dědečku – neměl bys nějaká semena toho stromu?“

Stařec cukl rty. „Ne, určitě je tady nemám... A co ta vaše křehotinka, žije vůbec?“

„Jo,“ kývl Osk hlavou. „Žije. Měla horečku a trochu vyváděla. Tak jsem ji píchl injekci, posilující koktejl vlastní výroby. Každou chvíli se probudí a bude moc ráda, že se se mnou může seznámit.“

Samolibě se zachechtal. „Tohle vozítko se mi líbí,“ poplácal ovládací pult Kolibříka. „To už nebude jako v tahači. Cesta na Platon nám trvala čtyři neděle a na Codu pak sedmáct dní. V tomhle bobečkovi budeme doma za devěťadvacet hodin. Přesně jsem si to spočítal.“

„Neměli jste vyklízet Codu tak rychle,“ řekl stařec káravě. „Dalo se tam toho objevit mnohem víc. V tom vzkazu od Franka Bokowského se přece psalo o nějakých dalších hibernizovaných lidech.“

„Vyklidili – nevyklidili,“ ušklíbl se Osk. „Já u toho nebyl. To víš, dědečku, co můžeš čekat od těchhle štěnat... Hele, naše Šípková Růžena se probírá!“

„Franku...“ zašeptala Alice. Pak otevřela oči. „Franku! Kde to jsem? Kde je Frank?“

„Seš v bezpečí,“ začal Quentin řeč, kterou si dlouho připravoval. „Já se jmenuju Quentin, Quentin Wagner a tohle jsou...“

„Mlč,“ zakřikl Osk. „Neříkej jí hned všechno!“

„Co se stalo? Co se stalo s Frankem?“ Ztěžka a úporně se prodírala závoji mrákot.

„Frank je v pořádku,“ zašklebil se Osk. „Je tam, kde byl. V hibernačním pouzdře. Zdají se mu samé pěkné sny.“

„A proč jste ho neprobudili? Proč jste ho tam nechali být?“

„Proč? Asi proto, že ho nepotřebujeme.“

„A proč jste mě tam nenechali s ním!“ To nebyla otázka, ale obvinění.

„Vypadala jsi hodně šikovně. Budeš se nám hodit... Řekni mi, děvče, spí tam v ty nemocnici ještě nějaké další holčičky?“

„Já... já nevím! Přiletěli jsme na Codu a nikoho jsme neznali. Nemohli jsme sehnat žádnou pitnou vodu ani jídlo. Ani místo na spaní. Pak přišlo to zemětřesení – ne, já vím, že na Codě žádné zemětřesení být nemůže. Rychle se ochlazovalo a všichni prchali do portu. Ale Frank byl chytřejší. Odvedl mě do nemocnice, mě a pár dalších lidí. Neznala jsem je... Uložil mě do hibernace jako první. Frank...“

Její řeč byla trhaná, plná zámlk a pronášená tak tichým hlasem, že ji téměř nebylo slyšet. Když domluvila, ozval se z obrazovky stařec:

„Situace je takováhle: byli jste v hibernaci šestačtyřicet let. Do vašeho sektoru zřejmě po tu dobu nikdo nepřišel a to i přes to, že se z jiných částí Cody dala ještě nejméně rok zachycovat vysílání. Já i ostatní žijeme v satelitních městech, v Platonu a Atlantidě. Nevíme, co se stalo na Zemi, před téměř dvěma generacemi jsme s ní ztratili spojení. Stalo se tam něco zlého. Nevíme, jak jsou na tom základny na Marsu a jestli ještě existují. Jsme trosečníci. Tak, jako ty.“

Oskovi se zazdalo, že mu stařec přímo nahrává.

V třetinové gravitaci připlul k dívce a popleskal ji po tváři. „Já jsem Osk. My dva, ty a já, si budeme náramně rozumět.“ Znovu se zasmál.

Hrdlem Alice projela drobná křeč, jak přemáhala nutkám zvracet. Osk, kromě toho, že byl už na pohled špinavý a mastný, hrozně smrděl. Nebyl to jenom on, kdo v aseptické kabině Kolibříka páchl, od poslední očisty Wagnerů na

Platonu už uběhly tři týdny a oni prostě nemohli příliš plýtvat drahocennou vodou na mytí.

„Kde je Frank,“ řekla tiše Alice. Znělo to jako konstatování. Dívka konečně pochopila, že je v moci pirátů, kteří ji unesli z Cody a odvlékají neznámo kam. Ramena se jí roztřásla v tichém pláči.

„Neplač,“ dotkl se jí Quentin. „Neplač, prosím tě.“

„Co na ni saháš,“ praštil ho Osk přes ruku. „Patří snad tobě?“

„A to myslíš, že patří tobě?“ rozkřičel se Quentin. „Ty jsi ji snad našel? Ty jsi ji snad probudil? Vždyť ses akorát nechal uspat od pitomého robota a měli jsme co dělat, aby nás ochranka z Cody nerozstřílela na hadry!“

„Drž hubu, ty mrňousi,“ zařval Osk. „Vůbec žádný nebezpečí tam nebylo! Na celé Codě zbyl akorát jeden pitomej robot s plynovou pistolí a pak ještě bezpečáckej počítač – ale ten neovládal víc než pár reproduktorů. Kdyby nás mohli rozstřílet, tak to udělali desítkrát! Mohli jsme se vrátit do nemocnice a probudit další ženskou pro tebe. A jednu pro Pooa. A nějakýho chlapa pro Tess. Tak buď trpělivěj, za měsíc se na Codu vypravíme znova, s tímhle vozítkem tam doplachtíme za dva dny.“

„Ona nebude pro tebe,“ ztišil Quentin hlas do nebezpečného šepotu. Vzteky byl rozpálený do běla. „Ona si vybere, koho bude chtít.“

Oskova pěst udeřila do Quentinova solaru plexu: „Už nikdy neříkej takový blbosti! Tohle je první ženská, na kterou si můžu po pěti letech šáhnout a taky že to udělám! Ted’! Hned!“

Quentin po úderu přelétl kabinu a tvrdě narazil zády do stěny. „Přestaňte!“ vykřikl z obrazovky stařec, ale nikdo ho neposlouchal.

Quentin se odrazil nohama od polstrování a vylétl šikmo ke křeslům na levé straně. Tam, co byl bezpečnostními pásy připoután pytel se zbraněmi. Plynulým pohybem vytrhl Pooův oštěpomeč, jehož ostří prořízlo stěnu pytle i tkanice. Osk se levicí chytil za madlo pod stropem a zpod kombinézy tasil revolver.

„Jsem chytřejší,“ zašklebil se Osk. „Chodím ozbrojen.“

Quentin vybalancoval třetinovou přitažlivost a s ratištěm oštěpomeče v pěstích se obezřetně blížil k Oskovi.

„Ještě krok a zmáčknu to,“ zasykl Osk.

„Zmáčkni to,“ řekl stejně tiše Quentin. Krůček za krůčkem se přibližoval.

Vlevo od Oska cvaklo péro Tessina zavíracího nože. Zezadu podobný zvuk, tam někde byl Poo. Každý z těch nožů měl ostří dlouhé pět palců, to Osk věděl, vždyť je sám vyráběl. Oko revolveru se dívalo Quentinovi do tváře teď už ze vzdálenosti necelého metru.

Osk zavřel oči a rozevřel pěst. Pažba COLTU z jabloňového dřeva mu pomaličku vyklouzla z ruky.

Teprve po chvíli otevřel Osk oči. Všechna jeho radost byla pryč a zbyla po ní jen pachut’. Rozhlédl se. Tess, Poo i Quentin byli co nejdál od něj i od sebe navzájem, sami se svou vlastní pachutí. Osk se otočil k Alici.

„Je to na tobě,“ řekl. „Rozhodni se sama, máš na to čas. Já, nebo Quentin. Jiná možnost neexistuje.“

„Existuje ještě třetí možnost,“ řekl stařec z obrazovky. „Až znovu poletí na Codu, vezmou tě s sebou a uloží tě znova do hibernace. Vedle Franka.“

Osk chvíli mlčel. Pak přikývl. „Ano, to je třetí možnost.“

Alice si objala ramena. „Nechci už... nechci do té zimy.“

„Budeš tam,“ pokračoval stařec, „dokud vás někdo neprobudí. Anebo dokud se Slunce nezmění v novu.“

„Ale stejně si myslím,“ dodal pak, „že nikdo nebude takový blázen, aby Franka probouzel. Vždycky oživí jen tebe. Protože, pokud vím, do kosmu lítají skoro výhradně jen chlapi.“

Nikdo z nich si neuvědomoval, že z reproduktorů u druhé, dosud nezapnuté záložní obrazovky Kolibříka se už delší dobu ozývá skřípění. Jako by se kdesi jinde někdo jiný pokoušel správně naladit frekvenci. Pak se konečně z reproduktoru ozval i hlas:

„Tady Atlantis, tady Atlantis, odpovězte!“ Poo, který byl nejbližší, se naklonil a zapnul monitor. Na obrazovce naskočila krajina Atlantidy, jejich domova. Jednu třetinu z ní zabírala tvář usmívajícího se muže s typicky rozpláclym campbellovským nosem. Byla zarostlá několikadenními vousy a orámovaná zježenými campbellovsky kučeravými vlasy.

„Zdravím vás,“ řekl ten muž. „Nerad přerušuju vaši plodnou debatu, ale uznal jsem, že do ní teď mohu vstoupit i já.“

„Kdo jsi?“ vyhrkla Tess.

„Ty mě neznáš, krásná dívko?“ naoko se podivil muž. „Vždyť jsem od tebe dostal dárek na památku.“

„Dárek?“ užasla Tess.

„Takovýto,“ pozvedl muž pravici a ukázal ji. Nebyla to pravice v pravém slova smyslu, chyběl na ní prsteník, malíček i kus malíkové hrany. Rána byla pokryta strupy a místy i růžovoučkou novou kůží.

První pochopil Quentin. „Ty káčo! Ty jsi ho zapomněla dorazit. Myslela jsi, že je mrtvý a on přežil. On teď drží Atlantidu a nepustí nás do ní!“

„Ten mladý muž,“ zasmál se Campbell, „to řekl úplně správně. A co ty, Jiříku, co mlčíš a nic neříkáš?“

Jiří – to bylo skutečné Oskovo jméno.

„Co – chceš – dělat?“ vypravil ze sebe.

„Co mám v úmyslu, říkáš? Spíš se ptej, co jsem tady dělal. Odjeli jste dost narychlo a zapomněli jste uklidit. Takový malý nepořádek jste tu nechali, skoro bych řekl bordel. Špatně pohřbené mrtvolky, víte, co to udělalo s mikrobama a parazitama? Měl jsem co dělat, abych dal biosféru dohromady. Měla namále.“

„Díky,“ vyhrkl Osk, kterého při těch slovech polila hrůza. Dobře si byl vědom toho, jak se mohl křehký biosystém nenapravitelně zhroutit. Biosféra byla tabu i za těch nejprudších srážek s Campbely a přestávky v boji na její údržbu nikdo nemusel dávat do smluv, dodržovaly se pečlivě.

„Díků netřeba,“ roztáhl Erik Campbell ústa do úsměvu tak širokého, že byly vidět mezery po chybějících zubech na

pravé straně. Ty zuby tam chyběly od jistého útoku na Atlantidě. „Byl jsem rád, že jste odjeli. Konečně jsem mohl vylézt z té zavražovací nádrže.“

„Zavražovací nádrž!“ vykřikl Osk. „Tak proto čerpadla nefungovala! Ty zmetku, víš kolik dní jsem se je snažil opravit?“

„Vím. Pozoroval jsem tě s kudlou v ruce. No, ušetřil jsem tě. Asi proto, že levačku nemám tak jistou.“

„Dobře. Dobře, Eriku. Jaké máš podmínky?“

„Pamatuješ si, Jiří, jak jsme se jako kluci kamarádili? Tenkrát, když se naši tátové a strýčkové snažili žít vedle sebe v míru, dokonce se i vrátili k regulaci porodností. Pak se to zase nějak zvrtilo.“

Osk přikývl. „Takže co chceš?“

„Chci to samé, co ty. Roubovat jabloně, opravovat čerpadla, okopávat brambory. Už bylo dost zabíjení.“

„Dobře. Jen do toho. Začneme znovu. My a ty. Wagnerové a Campbellové. Pardon – vlastně jen jeden Campbell.“

„Vím, že s tebou se vždycky dohodnu, Jiříku. Ale z něčeho mám strach: z tvých třech vzteklých šelmiček. Co ty, chlapečku, říkají ti Poo, vid’? Chtěl bys, abych byl tvůj hodnej strejček?“

„Ne,“ řekl Poo temně.

„Vidíš, Jiříku. Jak z toho ven. Nelíbilo se mi v zavražovací nádrži. A ještě méně se mi líbilo, když jsem tu byl dva měsíce sám. Být sám mi prostě vadí. Biosféra města je vychýlená, chce to víc lidí, aby ji vyladili zpátky. Víš, já jsem udělal to nejnutnější, ale na další jsem neměl chuť. Marně jsem ladil vysílačku, abych zaslechl nějaké signály. Hodiny jsem u ní strávil. Měl jsem hrozný strach, že už tady musím napořád zůstat sám, že jste odjeli navždy. A pak jsem chytil vaše vysílání. Měl jsem radost, že se vracíte. Pak jsem měl strach, že vás budu muset zabít, abyste vy nezabili mě. Nakonec jsem na to přišel. Moje podmínka je: dáte mi Tess. Bude mojí ženou.“

„Cože?!“

„Tess bude mojí ženou. Mojí partnerkou. Tím se Wagnerové a Campbellové spojí. Už nebudou dvě rodiny, ale jenom jedna... Nebo, Jiříku, si chceš Tess nechat pro sebe? Ty nejsi jen její strejda, ale i bratranec z druhého kolena. Víš, jaké byste měli hezké dětičky? Pamatuješ na Teddyho, kterému říkali Slintal?“

Osk přikývl. „Byly doby,“ řekl zvolna, „kdy i dementi měli šanci prožít celý život. Tess,“ obrátil se k dívce. „Je čas, abys k tomu řekla svoje.“

Tess polkla a couvla před tou náhlou zodpovědností. Osk, bratři, Alice i stařec a Erik Campbell na ní lpěli pohledem, protože ona měla rozhodnout, zda bude zabíjení pokračovat.

„Ještě nejsem připravená,“ vydechla.

„Nabízím vám,“ řekl stařec, „abyste se nastěhovali na Platon.“ Neznělo to moc přesvědčivě.

„Jasně!“ vyhrkl Quentin. „Za půl roku, až to ten hajzl nebude čekat, přiletíme k Atlantidě, vpadneme dovnitř a zabijeme ho.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Tess. „Atlantis je náš domov. Tolik Wagnerů v ní žilo a zemřelo. Nesmíme se jí vzdát tak snadno. A on,“ kývla k Erikovi Campbellovi, „by nám ji nenechal. Otevřel by poklopy a vpustil by do ní prázdnotu.“

Napřímila se a podívala se přímo do monitoru. „Budu tvojí partnerkou, Eriku Campbell. Přijímám.“

O dvacet šest hodin později učila Alice Pooa hrát šachy, protože na palubě Kolibříka našli kovovou šachovnici a magnetické figurky. Po pravdě řečeno předstírala, že ho učí a Poo dělal, že se snaží. Za vypouklýma očima Kolibříka se černaly zbrzděné desky vnějšího pláště Atlantidy. Šachy ani nemusely být magnetické – Kolibřík byl připoután poblíž nouzového východu města a odstředivá síla rotace v něm vytvářela obvyklou přitažlivost.

Erik Campbell, čerstvě oholený a s krvavými stopami po břitvě na tvářích, se z obrazovky díval, jak se Tess souká do skafandru. Zrychleně oddechoval, snad si představoval, jak na Tess bude pomaličku trhat její pyžamo. Tess si toho všimla a poznamenala: „Chlapi, chlapi. Pro jednu jedinou věc dokážete zapomenout na všechno – na jídlo, na práci, na přátelství, i na vlastní bezpečnost.“

Erik Campbell zostražitě: „Jak jsi to myslela, láska?“

„Nijak. Tak, jak to je. Samčí pud je sebevražedná zbraň.“

Erik zaváhal. „Hele, Jiří, nešíjete na mě nějaký podraz, že ne?“

Osk pokrčil rameny. „Ne. Ty děti jsou tvrdý jak keramit, ale nelžou. Pokud Tess něco slíbila, tak to taky udělá.“

„Čekej na mě,“ poslala Tess do monitoru polibek. Zaklapla hledí přílby a do mikrofonu interkomu dopověděla: „Jsem hned u tebe.“ Nešikovně chytila do rukavice kabelu – tu kabelu, kterou přivezla z Cody.

„Co máš v té tašce?“ zeptal se Erik. Jeho hlas už zněl hodně nejistě.

„Překvapení.“ To už byla Tess v přechodové komoře. „Překvapení jen pro tebe.“

Sledovali ji oknem, jak po úvazním lanu ručkuje k nouzovému vchodu, jak ho otevírá a jak mizí uvnitř. Každý z nich si v duchu říkal: teď prochází chodbou v plášti města. Chvilí a vyjde ven, ponoří se do vysoké trávy. Ted’ – ted’ už musí být na cestě k Erikovi. Co chvíli ji už musí zachytit oko atlantidské kamery.

„Kostky jsou vrženy,“ řekl Erik, v obličeji už docela bledý. „Ted’ už mi nezbývá než doufat.“

„Jaký kosti?“ vzhledl Poo od precizně vytvarovaného šachového jezdce. „Kdo tu mluví o kostech?“ Vzápětí hrozně vykřikl – jeho noční můra si šla pro něj.

Před okno Kolibříka pomaličku připlul Boris Campbell, vysušený vakuem, maso zbavené vody a přilepené ke kostře. Vyháslýma očima se zadíval dovnitř a mátožně pohnul rukou, jako by jim kynul.

„Ježíši Kriste!“ zaječela Alice. „Ježíši Kriste!“ rukama si zakryla oči.

„Co se děje? Co se děje!“ křičel z monitoru Erik, který byl odkázaný na snímací zařízení v ovládacím pultu Kolibříka a ven neviděl. „Neboj se,“ uklidňoval Alici Quentin. „To je jen mrtvola. Jen jeden starý mrtvej Campbell. Pár jsme jich přivázali na vnější plášť ponyho a tenhle se uvolnil. Že by to lano prepálila tryska Kolibříka?“

Boris Campbell přilehl na okno.

„Už si jde pro mě!“ vriskal Poo a mačkal hlavu pod hrací stolec.
„Prosím vás, ať je to pryč. Ať je to pryč!“ plakala Alice.
„Já vám to říkal!“ řval Osk s hysterií v hlase. „To se nemá dělat. Takhle se s mrtvými nezachází.“
„Nojo,“ poznamenal Quentin. „Tak já si vezmu skafandr a dám Borise pryč.“
„Zůstaň kde jsi,“ zakřičel Erik z obrazovky. „Jak vylezeš z člunu, budu to brát jako podraz!“
Quentin natáhl ruku a stiskl jakési tlačítko – okno s Borisem okamžitě ztmavlo, jako by přes ně někdo přetáhl roletu.
„Příště si přečtete návod k použití,“ poznamenal Quentin. „A vůbec, kde je Tess? Kde je tak dlouho?“
Kde je Tess? Erik Campbell už byl bleďý jako vápno. „Pro Matku! Já blázen! Já jsem ji nechal vejít!“
I stařec vypadal, jako by zestárl o mnoho, mnoho roků. Ne že by se změnil jeho vrásky, ale nejméně na třech místech obličej mu nesynchronně cukaly svaly. „Zadrž ji, Osku. Prosím tě, zadrž ji.“
„Jak ji mám zadržet? Už není ve skafandru – už ji nemám na interkomu. Pro Matku! Já už taky nechci žádný další zabíjení.“
„Já ji znám,“ zašeptal Quentin. „Podřízne ho jako berana.“
„Vypni obrazovku,“ řekl Osk Poovi a kývl na Alici. „Ať to nevidí. Není na to zvyklá.“
Poo váhavě natáhl ruku k vypínači.
„Tak jak se ti líbím?“ ozval se mimo obrazovku Tessin veselý hlas. Viděli už jen Erikovu bradu jak padá a padá až někam k oblasti žaludku. Erik Campbell byl v té chvíli ten nejužaslejší člověk v dějinách Atlantidy.
Tess vešla do záběru. Tedy, pokud to vůbec byla Tess.
Vlasy měla učesané a spletené do tradičního účesu atlantidských žen, takového, jaký znali už jen ze záznamů. A oblečená byla do těch nejkrásnějších svatebních šatů ze supermarketu Europa. Bělostných, pošitých zlatými nitkami a třpytivými perličkami.
Došla až k Erikovi Campbellovi a vzala jeho zmračenou pravici do dlaní: „Slibuju ti, že ti budu po celý život dobrou partnerkou.“
Erik pomaloučku roztahoval ústa do širokého úsměvu a tváře mu růžověly. „Jsi to vůbec ty, láska?“
Ještě napůl nevěřicně se podíval do oka kamery a nejistým hlasem vyhrkl: „Zvu vás všechny – zvu vás všechny na naši svatbu!“
Trošku posmutněl, protože si vzpomněl, že svatba má i své formální stránky. „Škoda, že tu není nikdo, kdo by nás oddal. Budeš to muset zkusit ty, Jiří.“
„Já vás oddám,“ řekl pevně stařec. „Oddám vás a bude to platný sňatek, i když to udělám přes vysílačku. Mám k oddáváníí pravomoci.“ Byl by jim namluvil cokoli, jen aby je zbavil vzájemné zášti a nepřátelství.
„Zažila jsi už nějakou svatbu, Alice?“ obrátil se Quentin na dívku z Cody.
Alice pocítila ohromnou úlevu z toho, že Boris Campbell už není vidět – a ani jiné mrtvoly nejsou v dohledu.
„Byla jsem na několika svatbách a vím, co se patří. Na svatbě musí být svědci. Já půjdu za svědka Tess.“ I ona si přála smíření Wagnerů a Campbellů, především proto, aby nebyla zatažena do nějakých násilností.
Tess, Erik Campbell, Osk a Alice se už rozhodli pro variantu společné práce pro novou Atlantidu. Ale pořád ještě zbýval Quentin a Poo. Toho mladšího snad bude možné podplatit.
„Poo,“ řekl stařec z obrazovky. „Díval jsem se do depozitů a víš, co jsem našel?“
„Ne!“
„Semena ananasu,“ zvedl stařec před kameru popsanou krabičku. „Zasadím je pro tebe. Až za pár let poletíš kolem Platonu, zastavíš se u mne. Budou mít už plody.“